

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—
Ἑξαμηνος > 4,50
Τριμηνος > 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία φρ. χρ. 10.—
Ἑξαμηνος > 5,50
Τριμηνος > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 3 Σεπτεμβρίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 40

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

—Αὐτὸ συμβαίνει στὰ μυθιστορήμα-
τα. Ἡ ζωὴ ὅμως εἶνε πολὺ διαφορετικὴ.

—Μά... τί θέλετε νὰ πῆτε; Μὲ
συμβουλευέτε νὰ ἐγκυαλειῶ τὸ
σχέδιό μου καὶ νὰ γίρω τὸν κακούρ-
γο ἀνείσκλητο, νὰ χαίρεται τὸ
ἐκατομμύριό ποῦ ἐκλεψε, ἐνῶ ὁ κα-
κόμοιρος ὁ πατέρας
μου ρέβει στὴ φυλακὴ;
—Ὁχι, γίλιες φο-
ρὲς ὄχι! Ἀπεναντίας
εἶμαι ἀποφασισμένος
νὰ σὲ βοηθήσω ἐντὺν
ἀγῶνα ποῦ ἀνέλαβες
ἐσὺ ὁ μικρὸς, ἐναντίον
τοῦ μεγάλου κακούρ-
γου, ὄχι καὶ χωρὶς
κάποια ἐπιτυχία, ἀφοῦ
κατάφερες ὡς τώρα
νὰ τὸν κάμης νὰ φύγῃ
ἀπὸ τὴ Γαλλία...

—Ἐ, λοιπὸν μαζί
σας, μὲ τὴ βοήθειά
σας, θὰ καταφέρω καὶ
τὰ ρέστα, ποῦ εἶνε
εὐκολώτερα.

—Μὴ! σ' αὐτὸ
ἔχεις λάθος. Ἀς ὑπο-
θέσωμε, ὅτι κατορ-
θῶν νὰ ποδείξω στὴ
βραζιλιανὴ δικαιοσύ-
νῃ τὴν ἐνοχὴ τοῦ Ἀγκλὰς κι' αὐτοῦ
τοῦ ἄλλου παληανθρώπου, τοῦ γιατροῦ
Περέζ. Σὲ τί θὰ μᾶς ἐχρησίμευεν αὐτό;
—Μά... δὲν θὰ ἐδικάζετο καὶ θὰ
κατεδικάζετο;

—Στὴ Βραζιλίᾳ ἴσως. Ἡ καταδίκη
τοῦ ὅμως δὲν θὰ ἔφερνε τὴν ἀποκατά-
στασι τοῦ πατέρα σου. Θὰ ἐχρειάζετο
γι' αὐτὸ νὰ ἐπιτύχωμε τὴν ἐκδοσὶ τοῦ
κακούργου. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε σχεδὸν ἀ-

δύνατο μὲ τοὺς νόμους τοῦ τόπου μας.

—Μὰ τί θὰ πῇ ἐκδοσὶς; ῥώ-
τησε ἀνήσυχος ὁ Ἑρρίκος, ποῦ πρώτη
φορὰ ἀκούγε αὐτὴ τὴ λέξι γιὰ κακούρ-
γους.

Ὁ κτηματίας δὲν ἀποκρίθηκε σ' αὐτὴ
τὴν ἐρώτησι τοῦ παιδιοῦ, γιὰ τὴν
ἀπασχολοῦσε τώρα ἡ λύσις τοῦ προβλή-
ματος. Κ' ἐξαφνὰ ἐκτύπησε τὸ μέ-
τωπό του καὶ φώ-
ναξε:

—Τὸ βρῆκα!

—ὦ, τῶξερα!
ἐκαμε ἥτυχα ὁ μι-



Ἐκ τὴν κουζίνα ἐβγαίναν ὁρεκτικῆς
μυρωδιᾶς... (Σελ. 318, στ. β')

κρός' ἤμουν βέβαιος, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος
σαν καὶ σᾶς, θὰ τῶδρισκε ἀμέσως!

Ὁ Ἀλβαράδο ἔδειξε τότε ἐντὺν Ἑρρί-
κο τὴν κοιμωμένην Κολέττα καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἡ μικρὴ δὲν πρέπει νὰ ξέρῃ
τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτά... Δὲν πρέπει νὰ
μάθῃ τὸ δυστυχισμένο, ὅτι ὁ ἀδελφός
της εἶνε κλέπτης καὶ δολοφόνος.

—Δὲν τῆς τὸ εἶπα ποτὲ! ἀποκρί-
θηκε ὁ Ἑρρίκος.

—Ὅα τὸ μάθη μόνον, ὅταν θὰ εἶνε
ἀπόλυτη ἀνάγκη, ἐπρόσθεσε ὁ κτη-
ματίας.

Κατόπι ἐσφύριξε μὲ τὴν ἀσημένια
τοῦ σφυρίκτρα καὶ ἐτὸν μαῦρο ποῦ πα-
ρουσιάσθηκε, εἶπε:

—Πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς τὸν γιαντὸ
Περέζ. Θέλω νὰ τοῦ μιλήσω.

Σὲ λίγῳ, ὁ κ. διευθυντὴς μπῆκε ἐντὺ
γραφεῖο. Ἀμέσως ὁ Ἀλβαράδο, μὲ τὸ
κυριαρχικὸ καὶ κάπως εἰρωνικὸ ἐκείνο
ὕψος ποῦ εἶχεν ἐξ ἀρχῆς, ὅταν μιλοῦσε
ἐντὺν Περέζ, τοῦ εἶπε:

—Ἀγαπητέ μου γιαντὸ, μπορῶ
νὰ ἐλπίζω ὅτι εἴμεθα σύμμαχοι καὶ
ὅτι στὸ ἐξῆς θὰ πηγαίνετε σύμφωνα
μὲ μένα σὲ ὅλα;

—Βεβαίωτατα! ἀ-
ποκρίθηκε ὁ κατερ-
γάρης καὶ ἄλλο δὲν
ζήτησεν παρὰ νὰ σᾶς
δείξω τὴν ἀπόλυτη
ἀφοσίωσί μου.

—Πολὺ καλὰ λοι-
πὸν! Θὰ σᾶς δοκι-
μάσω ἀμέσως.

—Διατάξετε!

—Ἰδοῦ. Ἐμαθα,
περιττὸ νὰ σᾶς πῶ
μὲ τί τρόπο, ὅτι ὁ
μικρὸς αὐτὸς ἐπρό-
κειτο νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ
κατάστημά σας, ὡς
τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος, πε-
θαμμένος.

Ὁ διευθυντὴς τὰ ἔχασε
μπροστὰ ἐντὺν αὐτὸ κτύπημα
τοῦ σενιὸρ Ἀλβαράδο. Ἀλλ'
ἀφοῦ ἐσκέφθη λίγες στιγμῆς, ἐνόησε:
Ὁ διαβολὴν ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ εἶχε ἀκούσῃ
τὴν συνομιλίαν τοῦ μὲ τὴν Περίτα.

—Καὶ θέλετε, φυσικά, νὰ μὴν ἐκτε-
λεσθῇ αὐτὸ τὸ σχέδιό; ῥώτησε, ὁμολο-
γῶν ἔτσι ἐκείνο ποῦ ἦταν περιττὸ πιά
νὰ τὸ κρύβῃ.

—Ὁχι! ἐφώνησε ζωηρὰ ὁ κτημα-
τίας. Ἀπεναντίας θέλω νὰ ἐκτελεσθῇ!
Ὁ Περίζ ἀναπήδησε. Ὁ Ἑρρίκος

όμως, γεμάτος εμπιστοσύνη, δεν ταράχθηκε καθόλου.

—Μου γυρεύετε να εξασκώ αυτό το παιδί; ρώτησε σιγά ο διευθυντής.

—Ναί, αποκρίθηκε ο 'Αλβαράδο. 'Αλλά μόνο φαινομενικώς.

Κ' έπειδή ούτε ο Περέζ, ούτε ο 'Ερρίκος ένουσαν, ο κτηματίας έξηγήθη:

—Θέλω, είπε, να κάμετε να πιστεύ-

ση εκείνος που σ'ας πρόσταξε να σκοτώσετε αυτό το παιδί, ότι η επιθυμία του έγινε. Με άλλους λόγους, απαιτώ να ελευθερώσετε τον 'Ερρίκο Δαλλινύ, αλλά να μην περάσετε στον 'Αγκλάς για πεθαμένο.

Ο διευθυντής επιτέλους ένόητε.

—'Ωραίο σχέδιο! είπε με άχούσιο θαυμασμό!

—Δέν είναι άσχημο, πραγματικώς! υπέλαβε ο κτηματίας, ευχαριστημένος από την μεγαλοφυΐα ιδέα που του είχαν έλθει.

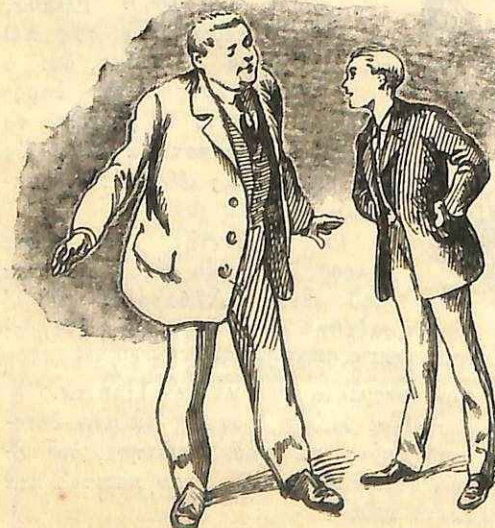
Και για την πολυτιμη βοήθειά σας, αγαπητέ μου γιατρέ, θα λάβετε

δέκα κοΐτις ρέις. Τόσα θα σ'ας δίνει ο άλλος κύριος, αν σκοτώνατε έναν άνθρωπο. Τόσα σ'ας δίδω κ' εγώ, για να μη σκοτώσετε κανένα. Δέν σ'ας συμφέρει καλλίτερα έτσι;

Η φυσιογνωμία του γιατρού άρχισε να γίνεται πιο ήσυχη. 'Εδλεπε τώρα, ότι η νυκτερινή περιπέτεια, που τόσο τον είχε φοβίση στην αρχή, του γύριζε σε καλό. Και με μεγάλη αξιοπρέπεια αποκρίθηκε:

—Κύριε, δέχομαι ολοπρόθυμα την πρότασή σας!

Ο 'Αλβαράδο σφύριξε το βάλς της «Ευθυμής Χήρας».

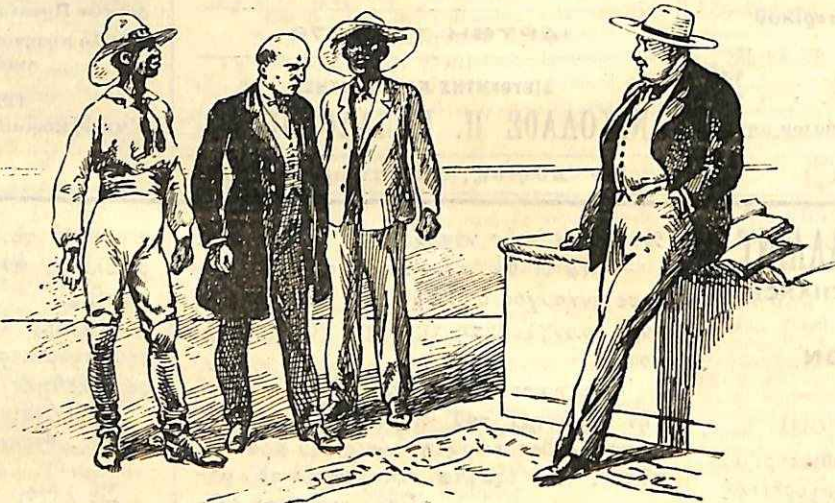


«Απαγορεύεται η είσοδος εις τα παρασκήνια!» (Σελ. 319, στ. α').

—Λοιπόν σύμφωνοι, είπε. Τ'ο τσέκ των δέκα κοΐτις, είναι στη διάθεσή σας. 'Αν αντισταθώτε, όχι μόνο δέν θα πάρете το τσέκ, αλλά και θα δεθώτε από τους ανθρώπους μου πισθάγκωνα και θα οδηγηθώτε στην 'Αστυνομία της Πετρούπολεως. 'Εκλέξατε.

—Προτιμώ το τσέκ.

—'Οχι δά!.. Περίεργο!..



Μπορώ να ελπίζω, ότι είμεθα σύμφωνοι;... (Σελ. 317, στ. γ')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ο καλλίτερος ρόλος του μικρού Δαλλινύ.

Δυό ημέρες έχουν περάση από την νυκτιά που διηγηθήκαμε, και ο 'Αλβαράδο, η Κολέττα και ο 'Ερρίκος φιλοξενούνται ακόμη στη Λευκή Οικία.

Την επομένη της εισβολής, ο Περέζ έδιωξε όλο του το προσωπικό, με την πρόφασι ότι δέν έκαμε το χρέος του, άλλ' άφισε το Κατάστημα να κυριευθώ από συμμορία κλεπτιών. Ο πονηρός διευθυντής το έκαμε αυτό, για να μην έχη όχληρους μάρτυρες και για να καταπνίξη της ύποψης που έγέννησαν στους ύποτακτικούς του τα νυκτερινά συμβάντα.

'Εννοείται, ότι τους αντικατέστησαν άμέσως οι μαύροι του 'Αλβαράδο, που ο κτηματίας τους παρεχώρησε στο φίλο του τον γιατρό. Σ' ένα τέταρτο της ώρας, η διάφορος ύπηρεσίες μοιράσθηκαν από τον 'Ανρικήζ και, υπό την διεύθυνσι του Ικανού αυτού ανθρώπου, η λειτουργία του Ψυχιατρείου εξακολούθησε ως να μη συνέβη τίποτα.

Από την κουζίνα έβγαιναν έρεκτικές μυρωδιές, που έμαρτυρούσαν ότι πλούσιο πρόγευμα έμαγειρεύετο! μαύροι, με της άσπρες μπλουζές των νοσοκόμων, κυκλοφορούσαν στους διαδρόμους, και η Κολέττα, που με τον 'Ερρίκο τριγύριζε όλο το κατάστημα, του έλεγε:

—'Η αλήθεια είναι, ότι έδω συμβαίνουν κάτι περίεργα πράγματα, που δέν συμβαίνουν στο Παρίσι! Σ' αυτό το σπίτι μπήκαμε σαν κλέφτες, και όμως είναι δυό μέρες τώρα, που περνούμε σά στη

φαζέντα μας. Δέν είναι σά θαύμα; Δέν νομίζεις πως τώκανε καμμιά Νεράιδα με το μαγικό ραβδί της;

—Ναί, αποκρίνετο ο 'Ερρίκος. Και ξέρεις ποιά είναι η Νεράιδα που έκαμε το θαύμα; 'Επύ η ίδια!

Σε λίγο τον φώναξαν στο γραφείο, όπου τον ζητούσε ο κ. 'Αλβαράδο, για να του πη κάτι τί. 'Η Κολέττα θέ-

ληψε να τον ακολουθήση. Ο 'Ανρικήζ όμως την έμπόδισε λέγων, ότι ο κύριος του ήθελε τον 'Ερρίκο μονάχο του. 'Η μικρά Παριζιάνα εκάκιωσε λίγο, ο Πορτογάλος όμως της έπρότεινε να κυνηγήσουν στον κήπο τα του, (κάτι μικρές χελώνες που κρύβονται στο χώμα,) και μ' αυτό παρηγορήθηκε γρήγορα. 'Ετσι αυτή έμεινε στον κήπο με τον 'Ανρικήζ, ενώ ο 'Ερρίκος πήγε στο γραφείο, όπου βρήκε τον 'Αλβαράδο με τον Περέζ να συνομιλούν.

Μόλις είδαν τον μικρό, του έδειξαν ένα τηλεγράφημα που έλαβαν πρό όλίου και που έλεγε τα εξής:

«'Ερχομαι αύριο πρωί. Παρακαλώ αναβληθώ ένταφιασμός Δαλλινύ μέχρις αφίξεώς μου.—'Αγκλάς.»

Ο μικρός ανατρίχιασε όταν του μετέφρασαν αυτό το τηλεγράφημα, που την μιλούσε για τον θάνατό του και ανήγγελλε τον έρχομό του τρομερού γαμβρού του. 'Αλλά ο κτηματίας του έδωσε θάρρος με τα δυνατά του γέλια και του είπε:

—Μη φοβάσαι. 'Ηλθε η ώρα να παίξεις την κωμωδία σου. Μήπως δέν



«Προτείνω απειλητικά τους τεράστιους γρόθους του...»

είσαι ήθοποιός; Και η 'ετή σκηνή πεθάνης, η 'ς ένα κρεβάτι της Λευκής Οικίας, δέν είναι το ίδιο για σένα, αφού κ' έδω θα ύποκριθής τον πεθαμένο, όπως θα τώκανες κ' εκεί;

—Σωστό! αποκρίθηκε ο 'Ερρίκος.

—Τότε άς ετοιμασθώμε, υπέλαβε ο 'Αλβαράδο, γιατί το τηλεγράφημα αυτό είναι από χθές και ο 'Αγκλάς έρχεται σήμερα με το τραίνο των ένδεκα.

—Διάβολε, και είναι δέκα! έφώναξε ο 'Ερρίκος δέν έχουμε στιγμή να χάσουμε. Πρέπει να πάω να βαρτώ, για να μοιάζω με πεθαμένο.

Κ' έπρόσθεσε απειλητικά:

—Καλά, κύριε 'Αγκλάς, θα ξαναϊδωθώμε!

Ο κ. διευθυντής σηκώθη και αυτός, για να πάη να προετοιμάση την πένθυμη κωμωδία που θα έπαιζαν. Ο 'Αλβαράδο θέλησε να τους ακολουθήση, Ο 'Ερρίκος όμως, που είχε ξαναγίνη ο εύθυμος παρισινός Γραβιάς, ο τσαχπίνης, τον έμπόδισε.

—'Οχι, του είπε, άπχορεύεται η είσοδος εις τα παρασκήνια πρό της παραστάσεως!.. Θα την ιδήτε ύστερα και θα την κρίνετε. 'Ορεβούρα!

Και ο μικρός έφυγε τρέχων.

—Καλό παιδί! είπε μόνος του ο Βραζιλιανός. Του άξιζει να τον βοηθήσω στην ύπόθεσί του και θα το κάμω ως το τέλος μ' όλη μου την καρδιά!

Μετά μισή ώρα, ένας μαύρος έζήτησε τον 'Αλβαράδο, που ροθούσε ένα κοκ-τέιλ, κάτω από ένα δένδρο του κήπου.

—Κύριε, του είπε, μ' έστειλαν να σ'ας πώ, ότι όλα είναι έτοιμα άπάνω, στο κελλί αριθμός 8.

Ο κτηματίας ανέβη άμέσως τη σκάλα κ' έφθασε στο κελλί εκείνο, όπου ένα φερόν θέαμα τον έπερίμενε.

Στην καμαρούλα με τα κλειστά παραθυρόφυλλα, έμπαινε ένα μέτριο, φρόνιμα κανονισμένο ρώς. Και στο κρεβάτι, ήταν ξαπλωμένο ένα σώμα ακίνητο, τεντωμένο, φυλιασμένο θάλαγες, και σκεπασμένο μ' ένα άπλο σεντόνι.

Αν και προειδοποιημένος, ο 'Αλβαράδο αισθάνθηκε τα πόδια του να τρέμουν. Γιατί του φάνηκε μια στιγμή ότι ο γιατρός τον έγέλασε κ' εκόκτωσε σιδήθεια το παιδί. 'Ωρμησε τότε, έσπρωξε τον Περέζ και τον νοσοκόμο και άρπαξε το πελιδνό χέρι που άκκουμπούσε στο σεντόνι.

Φρίκη!.. Το χέρι αυτό ήταν ψυχρό, παγωμένο. Το άφισε, και το χέρι έπεσε σαν άψυχο ξύλο.

Ο 'Αλβαράδο έβγαλε τότε ένα μουγρητό θυμώ, που άντήχησε σ' όλο τον διάδρομο:

—Κακοϋργεί!.. τον σκότωσες!

Κ' ετοιμάσθη να όρμηση εναντίον

του δυστυχισμένου γιατρού, όταν το πτώμα σηκώθηκε στο κρεβάτι κ' άκούσθηκε το φαιδρό γέλιο και η φωνή του 'Ερρίκου που έλεγε:

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΠΟΙΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

'Αγαπητοί μου,



ΩΡΑ που από μέρα σε μέρα μπορεί να γίνη γενική επί-στράτευσις, κανένας δέν επιτρέπεται να φύγη στο 'Εξωτερικό. 'Εκτός αν είναι πολύ γέρος ή πολύ μικρός. Ξέρω όμως κάποιους μετανάστες, σ' όλη την

ακμή της νεότητος, που φεύγουν χωρίς να ρωτήσουν κανένα, Οι ταξιδιωτές αυτοί δέν χρειάζονται διαβατήριο επί-θεωρημένο από την άγγλική Πρεσβεία. Δέν χρειάζονται ούτε ειπιτήρητο διαπο-ριού ή σιδηροδρόμου. Και μολονότι το ταξείδι τους θα είναι μακρινό—από μια ήπειρο σ' άλλη,—δέν χρειάζονται ούτε μπουλά, ούτε βαλίτσες, και φεύγουν έτσι «με το μπαστούνάκι τους»—αν και δέν παίρνουν ούτε μπαστούνάκι!

Σ'ας μιλώ για τα χελιδόνια. 'Α, τα εύτυχισμένα! Φεύγουν απόψε, και όμως κανένας βαρκάρης δέν τα περιμένει στον Πειραιά. Φεύγουν απόψε, και όμως δέν έφρόντισαν ούτε για κάρρο, ούτε γι' άμάξι. Φεύγουν απόψε, και όμως κανένας δέν έλαβε μυιλίετα τους «προς άποχαιρετισμό». Τα βλέπω τώρα, που μαζεύονται για να ξεκινήσουν. Πόσα είναι!.. Χιλιάδες έχουν πλημμυρήση τα τηλεγραφικά σύρματα του δρόμου μας, τα περβάζια, τα κεραμόδια και της καμινάδες του αντικρινού μας σπιτιού. Μοι-άζουν αληθινούς ταξιδιωτές, μαζεμένους στην αποβάθρα κανενός λιμανιού ή στο ύπóστεγο κανενός σταθμού, για να περιμένουν το τραίνο ή το βαπόρι... Δυό-τρία μεγάλα χελιδόνια—οι άρχηγοί τους βέβαια,—τριγυρίζουν πετώντας όλη την παράταξι και φαίνονται σά να δι-νουν οδηγίες και διαταγές. Πώς συνεν-νοούνται με τα γοργά εκείνα κελαιδισμα-τάκια! Λές και μιλούν!..

Κ' έξαφνα κάποιο σύνθημα δίνεται κ' όλακαιρο το μαύρο κοπάδι σηκώνε-ται. Σε λίγο δέν το βλέπω, παρά σαν ένα σκοτεινό συννεφάκι σιγάσιγά βά-θη τούρανο... Είναι άρα γε το μεγάλο ταξείδι, ή κανένα μικρό, δοκιμαστικό; Φεύγουν τώρα για την 'Αφρική τα χελιδονάκια μας, ή θα τα ξαναϊδώ σε λίγο,

να κάνουν κ' άλλο συμβούλιο στα σύρ-ματα και στής καμινάδες!.. Γιατί, πολ-λές ημέρες πριν αποδημήσουν, τα χελι-δόνια κάνουν τακτικά γυμνάσια πορείας. Τόσο για να συνειθίσουν οι άγύμναστοι την τάξιν και την πειθαρχία του μεγά-λου ταξειδισμού, όσο και για να καθαρί-ζεται το στράτευμά τους από τους άνι-κανους. Τα χελιδόνια δηλαδή που ήθελε δειχθώ άπ' αυτά τα γυμνάσια, τα μικρά δοκιμαστικά ταξείδια, ότι δέν θα μπο-ρεύσαν νάνθέξουν στους κόπους της με-γάλης αποδημίας, σκοτώνονται δια ά-μείλιχτα. 'Αλλα χελιδόνια, που γίνον-ται δήμειοι, τα τρυπούν και τα ξεσχίζουν με τα ράμφη τους.

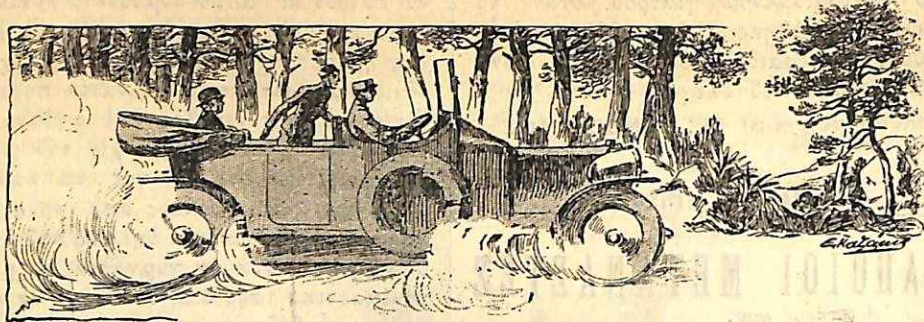
Δέν άπορείτε, πως ύπάρχει ένα τέτοιο σκληρό, άγριο έθιμο στον ποιητικό και χαριτωμένο φτερωτό κόσμο των χελιδονιών;... 'Αλλά ποτέ ή φύσις δέν είναι ώρσία, όταν την κυττάξη κανείς από πάρα πολύ κοντά. Κ' έγώ, όταν πρωτόμαθα αυτό το πράγμα, από μια θαυμαστή σελίδα του Γάλλου ποιητού Φρανσουά Κοππέ,—που κ' αυτός το άκουσε από κάποιον φυσιοδίφη,—άπο-γοητεύθηκα πολύ. 'Επειτα όμως άρχισα να συλλογίζομαι... Τάνικανα για το μεγάλο ταξείδι χελιδόνια είναι βέβαια τα γέρικα, τάνιπηρα και τα φύσει άδύνατα. 'Υπάρχουν, βλέπετε, και πουλιά γεννη-μένα το καλοκαίρι, που δέν μεγαλώνουν, δέν τρανεύουν ως την εποχή του ταξειδισμού. 'Αλλα πάλιν τυχαίνει να είναι πληγωμένα στο φτερό από την πέτρα κανενός κακού παιδιού, ή να έχυν γλυτώση, αλλά με πολλές άδαρίες, από τα νύχια καμμιιάς γάτας. Αυτά τα δυστυχισμένα σκοτώνονται από τάλλα.

Γιατί όμως; Το ένστικτο που ώθεϊ την κοινωνία των χελιδονιών στην αί-μητηρή αυτή έκκαθάρισι, είναι άγριο, εγωϊστικό, ή ήμερο και αλτρουϊστικό; Το κάνουν για να ξεφορτώνονται τα «βάρη», για να μην έχουν έννοχλήσεις και καθυστερήσεις στο ταξείδι; ή από οίκτο, για να μη βασανισθούν, να μην υποφέρουν άδικα, αυτά τ'άδύνατα και τάνιπηρα;.. Να τα πάρουν μαζί τους; 'Οάπεφταν στο δρόμο και τάλλα θάναγ-κάζονταν γά τα έγκαταλείφουν, για να πεθάνουν με πολύ πιο οίκτρο θάνα-το... Να τάφίσουν έδω; ή να τα έσκότωνε μαρτυρικά, ο δριμύς χειμώνας που έρχεται!.. Κ' έτσι τα σκοτώνουν μια και καλή, από φιλανθρωπία, για ναποφύγουν τουλάχιστο το μαρτύριο, μια που έτσι ή άλλως, τα κακομοίρα είναι καταδικασμένα!..

Άς παραδεχθώμε αυτό. Ταιριάζει καλλίτερα με την ιδέα που έχουμε για τα ποιητικά, τα ώρσια, τ'αγαπητά μας χελιδόνια.

Σ'ας άσπάζομαι

ΦΑΙΛΩΝ



«Πιό γρήγορα!... πιό γρήγορα! τοῦ ἐφώναξε ὁ Τώνης...» (Σελ. 321, στ. α').

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

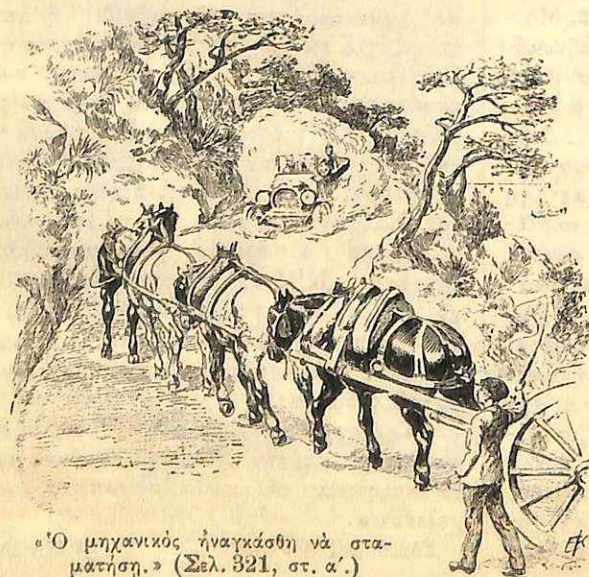
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια).

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι δὲν εἶχε καὶ πολὺ ἄδικον, διότι ἡ ἐπιχείρησις ἦτο, ἂν ὄχι ἐπικίνδυνος, τοῦλάχιστον πολὺ τολμηρά. Ποῖος, τῶντιν, ἡγγυάτο, ὅτι οἱ δύο ταξιδιῶται δὲν θὰ εὕρισκοντο ἀντιμέτωποι τοῦ κακοῦ πρίγκηπος, ὁ ὁποῖος, ὡς ἦσαν ὑπερβέβαιοι τώρα, ἦτο ἀναμεμιγμένος εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν περιπέτειαν;

Καὶ γνωρίζομεν, ὅτι ὁ πρίγκηψ Βόρις ἦτο ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ διαπράξῃ τὰ πάντα κ' ἐπομένως δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ κακομεταχειρισθῇ ἐκείνους, ποῦ ἐτολμοῦσαν νὰ τῷ ἀντιπαραταχθῶν ἡ ἀπλῶς νὰ τὸν ἐνοχλήσουν.

«Ὡς τώρα ἐντούτοις δὲν συνέβη τίποτε σπουδαῖον κ' ἐπειδὴ τὸ αὐτοκίνητον ἔτρεχε μὲ ἀρκετὴν ταχύτητα, γρήγορα ἐπέρασαν τὸ χωρίον Κὰ ντ' Αἴλ, μὲ τὰς χαριτωμένας του ἐπαυλίας καὶ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς ἐλαιώνας, οἱ ὁποῖοι κατέρχονται ὡς τὴν θάλασσαν.

Ἐπειτα τὸ Μουλιέ, μὲ τὰ ὠραῖά του μέγαρά· ἔπειτα ἡ Βιλλαρράγκα, μὲ τὸν στενὸν καὶ προφυλαγμένον τῆς κόλπων, καὶ τέλος ἡ Νίκαια, ἡ ζωνιὰ, ἡ



«Ὁ μηχανικός ἠναγκάσθη νὰ σταματήσει.» (Σελ. 321, στ. α').

πολυθρόμβος καὶ κοσμοπολιτικὴ πρωτεύουσα τῆς Κυανῆς Ἀχτῆς.

Τὸ αὐτοκίνητον εἰσῆλθε κατόπιν ἀκωλύτως εἰς τὴν ἐξοχικὴν λεωφόρον, τὴν ὁποίαν ἡκολούθησεν ἐπ' ὀλίγον μὲ πορείαν κανονικὴν, ὅταν, εἰς μίαν στιγμὴν ποῦ κανεὶς δὲν τὸ ἐπερίμενεν, ἐσταμάτησεν ἀποτόμως.

—Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Τώνης τὸν σωφῆρ.

—Δὲν εἶνε τίποτε, δὲν εἶνε τίποτε! ἀπεκρίθη αὐτὸς, κατερχόμενος ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον. Ἐσταμάτησε ἡ μηχανή.

Ἀλλ' αὐτὸ τὸ «τίποτε» διήρκεσε σχεδὸν τρία τέταρτα τῆς ὥρας, (*) κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὁ Ἰδάν καὶ ὁ Τώνης περιεφέροντο ἀνυπομόνως, ὡς νὰ ἐμετροῦσαν τὰ παρερχόμενα λεπτά.

Τέλος πάντων ἡ μηχανὴ διωρθώθη καὶ τὸ αὐτοκίνητον ἐξεκίνησεν. Ἀλλὰ δὲν ἔκαμεν οὔτε ἓνα χιλιόμετρον, καὶ πάλιν ἐσταμάτησε!

Οἱ δύο ταξιδιῶται δὲν ἠμπόρεσαν νὰ συγκρατήσουν τὸν θυμὸν των.

—Ἐπιτέλους, τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ καλὸς Ἰδάν μὲ τραχὺν τόνον· πέσ μου, σὲ παρακαλῶ! μίλησε!

—Τώρα θὰ ἰδῶ, ἀπεκρίθη μὲ ἡρεμίαν ὁ σωφῆρ. Καὶ ἀπαθείστατα, ὅπως τὴν πρώτην φοράν, κατέβη ἀπὸ τὸ ἐδωλιὸν τοῦ λέγων:

—Μ' αὐτὰ τὰ αὐτοκίνητα, ξέρετε κανεὶς πότε θὰ φύγῃ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ξέρετε πότε θὰ φθάσῃ.

Τὸ γνωμικὸν αὐτὸ δὲν ἦτο βέβαια κατάλληλον διὰ νὰ καθησυχάσῃ τοὺς δύο φίλους μας. Τί θὰ τοὺς ὠφελοῦσεν ὅμως, ἂν ἐδείχναν εἰς τὸν Μάριον πόσον ἦσαν ἀνυπόμονοι καὶ στενοχωρημένοι; Ἐτιώπησαν λοιπὸν, κατάρωμενοι ἐνδομύχως τὰ λευκὰ ἡλιαυτὰ σταματήματα, καθὲν τῶν ὁποίων ἀνέβαλλεν ὀλίγον τὴν εὐχαρίστησιν ποῦ ἐπερίμεναν...

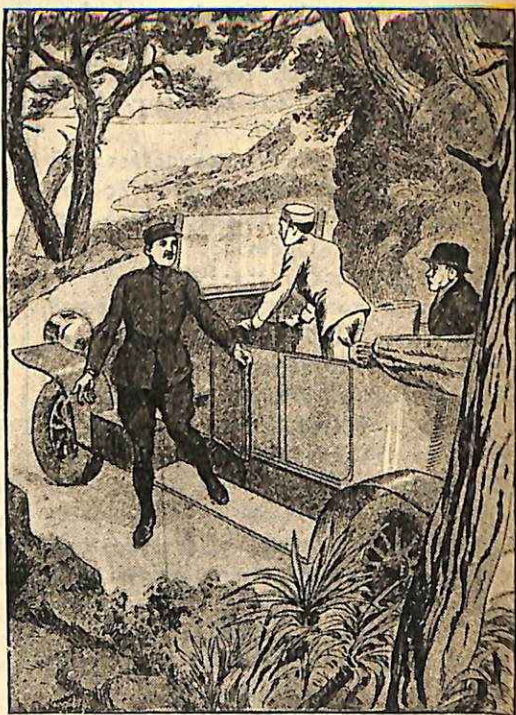
Ὅπως δὲποτε, εἶχαν τὴν ιδέαν ὅτι δὲν ἦτο παρὰ μία ἀπλὴ κακοτυχία. Ἀλλ' ὅταν τὸ αὐτοκίνητον ἐσταμάτησε καὶ πάλιν...

*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλον, σελ. 312.

λιν, πότε διὰ νὰντικατασταθῇ ἓνα καουτσούκ ποῦ ἔσκασε, πότε διὰ νὰ σφιχθῇ μία βίδα ποῦ ἐλασκήρισε, πότε διὰ νὰ διορθωθῇ μία ἄλλη ἀπρόοπτος βλάβη, ὁ Τώνης ἐσχημάτισε τὴν ἀπόλυτον πεποίθησιν, ὅτι ὁ σωφῆρ τὸ ἔκαμνεν ἐπιτήδες.

Ὅλα τὰ ἐμαρτύρουν: ὄχι μόνον τὸ εἰρωνικόν, τὸ σαρκαστικόν του μειδίαμα, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀπάθειά του, ἡ ἀταραξία του, — πολὺ παράξενον πρᾶγμα δι' ἓνα σωφῆρ, ὁ ὁποῖος, ἂν ἦτο εἰλικρινής, θὰ ἐφαίνετο περισσώτερον στενοχωρημένος, διὰ τὰς κακοτυχίας, καὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας του.

Ἐπειτα, διὰ τὴν θὰ ἔκαμεν σήμερον ὅλα ἐκεῖνα τὰ σκέρτσα τὸ αὐτοκίνητον, τὸ ὁποῖον συνήθως ἐπύκναινε ἄ-



«Ἐπιτέλους, τί συμβαίνει;.. Μίλησε!» (Σελ. 320, στ. β').

προσκόπτως; Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἐξ αἰτίας τῶν ἀμετρήτων αὐτῶν στάσεων, τὸ αὐτοκίνητον δὲν ἔφθασεν εἰς τὸ Σαιν-Μαξιμ, παρὰ εἰς τὰς ἑξὶ τὸ βράδυ.

—Νὰ τὸ χωριὸ μου! ἐφώναξεν ὁ Τώνης, μόλις τὸ εἶδεν ἀπο μακρὰν. Ἐφθάσαμε!... κοντεύομε!

Ὁλίγα λεπτά ἀκόμη καὶ τὸ αὐτοκίνητον εἰσῆλθε πραγματικῶς εἰς τὸν γραφικὸς σκολιὸν ἐκεῖνον δρόμον, τὸν τόσο γνωρίμον, τοῦ ὁποῖου οἱ ἀπότομοι ἐλιγμοὶ περιζώνουν, ἐπὶ πεντακτίσια σχεδὸν μέτρα, τὸ βραχὺδες ἀκρωτήριον τῶν Σαρδινιέων.

—Ἐδῶ εἶδαμε, γιὰ πρώτη φορά, τὸν ἄνθρωπον ποῦ μᾶς ἔφερε τὴ Ναδία, εἶπεν ὁ Τώνης.

Καὶ ἀμέσως ἀνεπύθη μὲ χαράν, διότι ἐκεῖ — πέρα, ἀνάμεσα εἰς τοὺς δρόμους, διέκρινε τὴν ἀθλίαν καλύβην,

ὅπου κατοικοῦσαν οἱ γονεῖς του. Ἀλλ' ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ τὴν δεῖξῃ μὲ τὸ δάκτυλον εἰς τὸν γυριὸν ἐπιστάτην. ἔξαφνα, φωνὴ τρόμου κατεπνίγη εἰς τὸν λάρυγγά του.

Εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς ἀπόστασιν ἡμίσεος περίπου μιλίου, εἶχαν ἰδῆ τὴν παράδοξον θαλαμηγόν, διὰ τῆς ὁποίας, πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων, εἶχε φθάσῃ ἐκεῖ ἡ μικρὰ «ἀδελφή» του.

Ὁχι, δὲν ἔκαμεν λάθος ὁ Τώνης... Ἦτο πραγματικῶς ἡ ἰδία θαλαμηγὸς μὲ τὸ ἀλλόκοτον σχῆμά της καὶ — ἀκόμη περιεργότερον πρᾶγμα, — ἦτο ἀγκυροβολημένη εἰς τὸ ἴδιον ἀκριβὲς μέρος, ὅπου εἶχε σταματήσει καὶ τὴν ἄλλην φοράν.

Ἀλλὰ μόλις ὁ Τώνης εἶχε κάμῃ αὐτὴν τὴν ἀνακάλυψιν, ὅταν ἔκαμε καὶ μίαν ἄλλην, ἐκπληκτικώτεραν:

Εκεῖ, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν βράχων, ἄνωθεν τῶν ὁποίων εὕρισκετο τὸ σπιτάκι τῶν Ρασκασάδων, πρὶν πυρποληθῇ, μία βάρκα ἦτο δεμένη καὶ αὐτὴ ἡ βάρκα, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν διεκρίνοντο δύο ἄνθρωποι, δὲν ἦτο ἡ «Μιμόζα» τοῦ Ρασκασά!

Πρὸς ἐπίμετρον, ἀπὸ τὸ σχῆμά της, ὁ Τώνης τὴν ἐγνώρισε καὶ αὐτήν. Ἦτο ἡ αὐτὴ κατ' οὐκ τῆς θαλαμηγοῦ, ἐκεῖνη διὰ τῆς ὁποίας, πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων, εἶχον ἀποβιβασθῇ ἡ μικρὰ Ναδία καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν μανδύαν, ὁ ὁποῖος βεβαίαιστα ἦτο ὁ πρίγκηψ Βόρις.

Κινούμενος ἀπὸ ἀπαίσιον προαισθημα, ὁ Τώνης ἐτηκώθη μέσα εἰς τὸ αὐτοκίνητον καὶ, λησμονῶν πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ μηχανικός ἦτο βεβαίως συνένεχος τοῦ κακοῦρου ἐκείνου, τοῦ ἐφώναξε ὅσον δυνατότερα τῷ ἐπέτρεπεν ὁ ἄνεμος, ὁ ὁποῖος εἰσέβαλλεν εἰς τὸ στόμα του:

— Πιό γρήγορα!... πιό γρήγορα!... Γιὰ τὸ Θεό, πιό γρήγορα!

Ἀλλ' ὡς νὰ μὴν ἤκουσε τίποτε, ὁ Μάριος ἐξηκολούθησε μὲ τὴν ἰδίαν ταχύτητα, ἐως οὗτο τὸ αὐτοκίνητον ἐφθασεν εἰς τὴν διασταύρωσιν τοῦ δρόμου μὲ μίαν ἀταρπὸν, κατερχομένην πρὸς τὴν θάλασσαν.

— Σταθῆτε! ἐφώναξε τότε ὁ Τώνης· σταθῆτε! Ἐδῶ πρέπει νὰ βγοῦμε!

Ἀλλ' ὁ μηχανικός, προσποιούμενος προφανῶς τὸν κωφόν, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, οὕτως ὥστε τὸ αὐτοκίνητον θάπερακύνετο ἀπὸ τὸ Σαιν-Μαξιμ χωρὶς νὰ σταματήσῃ, ἐὰν ὁ δρόμος κατ' εὐτυχὴ σύμπτωσιν, δὲν εὕρισκετο ἔξαφνα φραγμένος ἀπὸ ἓνα μεγάλο κάρρον, συρόμενον ἀπὸ πολλὰ ἄλογα καὶ φορτωμένον σιδηρικά.

Ὁ μηχανικός, ἐκὼν ἄκων, ἠναγκά-

σθη τότε νὰ σταματήσῃ τὴν μηχανήν του.

Ὁ Τώνης ἐπωφελήθη αὐτῆς τῆς στιγμῆς, διὰ νὰνοῖξῃ γρήγορα τὴν θύρίδα καὶ νὰ πηδήσῃ ἔξω, παρασύρων ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν σαστισμένον ἐπιστάτην.

— Ἐλᾶτε!... τοῦ ἔλεγε. Ἐλᾶτε! Ἀπὸ δῶ εἶνε!... Ἰσως φθάνομε σὲ καιρὸ!...

— Σὲ καιρὸ; γιὰ τί; ἠρώτησεν ὁ Ἰδάν μὴ ἐννοῶν τὴν ἐξαφνικὴν βίαν τοῦ νεαροῦ τὸν συντρόφου.

— Σὲ καιρὸ γιὰ νὰ τὴ σώσουμε.

— Ποιᾶ;

— Καλέ, τὴ Ναδία!

— Μὰ βρίσκεται σὲ κίνδυνον;

— Καὶ σὲ μεγάλο.

Ὁ ἐπιστάτης μόλις ἠμπόρεσε νὰ φηγήθῃ μερικὰς λέξεις ἀκατάληπτους, διότι ὁ Τώνης, πύρων αὐτὸν πάντοτε ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἠνάγκασε νὰ ροβόλῃσῃ μαζί του τὸν κατήφορον πρὸς τὴν θάλασσαν. Ὁλίγας στιγμὰς, οἱ βράχοι ἐκρυφάν ἀπὸ τὰ μάτια των τὴν θέαν τῆς ἀκτῆς. Ἀλλ' ἔξαφνα, εἰς μίαν ἀπότο-



«Ὁ Ἰδάν, ὁ Τώνης καὶ ὁ Ρασκασάς ἐκύτταζαν, μὴ γνωρίζοντες τί νὰ κάμουν...»

μον τροπὴν τῆς ἀτραποῦ, παρουσιάσθη πάλιν ἐμπρὸς των καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν, καὶ τότε ἡ ἰδία κραυγὴ ἐντρόμου ἐκπλήξεως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ στήθη των.

Διότι καὶ οἱ δύο εἶχον διακρίνῃ ἓνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος κατήρχετο ἀπὸ ἄλλον δρομίσκον πρὸς τὴν θάλασσαν, κρατῶν εἰς τὰς ἀγκάλας του μίαν μικρὰν κόρην. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, τὸν ὁποῖον ὁ Τώνης ἀνεγνώρισεν ἀμέσως, ἦτο ὁ Ξένος μὲ τὸν μανδύαν...

Ἀλλὰ συγχρόνως τὸν ἐγνώρισε καὶ ὁ γέρον ἐπιστάτης: ἦτο ὁ ἀδελφὸς τοῦ πρίγκηπος Σεργίου, ἦτο ὁ πρίγκηψ Βόρις Ἰδανώφ!

— Ἀχ! ἐφώναξε ὁ Τώνης ἀπελπισμένος ἐφθάσαμε πολὺ ἄργα!

Τῶντιν, ὁ πρίγκηψ Βόρις ἐπύθη εἰς τὴν βενζινακτον ἡ ὁποία ἐξεκίνησεν ἀμέσως διὰ τὴν θαλαμηγόν.

— Ἀ τὸν κακοῦρο!... ἐφώναξε καὶ ὁ Ἰδάν τὴν ξανάκλειψε!...

Ἡ βάρκα τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἐπλυνε δλοταχῶς πρὸς τὸ μεγάλο πλοῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφθασεν ἐντὸς ὀλίγου. Καὶ ὑπὸ

τὰ ὄμματα τοῦ Ἰδάν καὶ τοῦ Τώνη, ἡ θαλαμηγὸς ἀνῆλθε εἰς τὸ πέλαγος.

Συγχρόνως, ὁ μπάρμπα-Ρασκασάς καὶ ἡ σύζυγός του προσέτρεχον ἐξαλλοὶ καὶ, ἀφοῦ παρήλθεν ὅπως δὲποτε ἡ πρώτη των ἐκπληξίς διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἐπιστροφὴν τοῦ υἱοῦ των, διηγῆθησαν τὰ συμβάντα.

Ἐνας ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπρόσθεταν νὰ γνωρίσουν, εἶχαν εἰσέλθῃ εἰς τὴν καλύβην των καὶ, ἐνῶ ἐκεῖνοι, εἰς κάποιαν ἀπόστασιν ἐκεῖ ἔξω, διώρθωναν τὰ δίκτυά των, ἀνῆρπασε τὴν μικρὰν Μιμόζαν κ' ἐπάτη εἰς φυγὴν. Μόλις τὸν ἀντελήφθησαν, ἔτρεξαν νὰ τὸν κυνηγήσουν, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸν φθάσουν.

Ὁ Τώνης ἀνελύθη τότε εἰς δάκρυα.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδὲ Ὀδηγὸν, Κεφ. ΙΒ'.]

α') Παιγνίον

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Φιλελεύθερου Προσφυγίου

ΤΩΝ	Ε	ΤΩΝ
Α	ΓΕ	ΒΕΙ
ΕΥ	Η	ΣΤΙΝ
ΜΩΝ	ΠΑ	ΣΩΝ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθῇ ἀρχαῖον πασίγνωστον γνωμικόν.

β') Δημῶδες Αἶνιγμα Παινευτόμωρον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

σκ-φλ-θρε-τ-ε-βρδ-κν-σκ

Νάναγνωσθῇ καὶ νὰ λυθῇ.

γ') Διὰ τοὺς Σαλλομαδεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Καρδίας

US J TE
DIT I I
RAS AB
EM EFN
PANN U

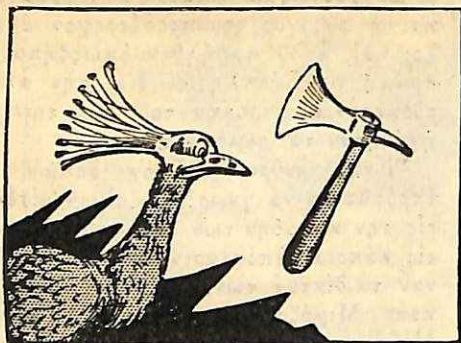
Νάναγνωσθῇ ἡ Ἐπιγραφὴ αὕτη.

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις — ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἀπαραίτητως ὑπὸ ἐνός μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

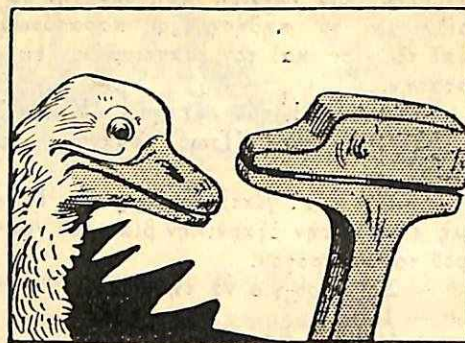
Ρύσεις τοῦ 38ου φύλλου

α') Ἡ κεφαλή τοῦ ἀπάχη σχηματίζεται ἀπὸ τὰ δεξιὰ ἄνθη τοῦ ὀπισθεν τοῦ ἀνθρώπου ἀνθοδοχείου. — β') Ποσειδῶν, Πήλιον, Ξενοῖων, Κίμων, Πάραλος, λέων. — γ') Ἡ ψιλή καὶ ἡ δασεῖα. — δ') Le soleil luit pour tout le monde.

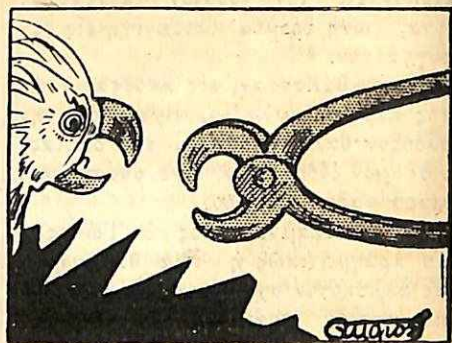
ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΙ ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ



ΤΟ ΠΑΓΩΝΙ.—Μπᾶ τί περίεργο! πώς μοιάζω με τὸ τσικούρι!



Η ΠΑΠΙΑ.—'Λα' ἐγώ; δὲν εἶμαι ἀπαράλ-
λακτη μ' αὐτὸ τὸ κλεῖδι ποὺ σφίγγουν τῆς βίδες;



Ο ΠΑΠΑΓΓΑΛΟΣ.—'Ω, διὰ δὲ! Πόσο μοιάζω κ' ἐγὼ με τὴν τανάλια!..

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

Ι
'Όσο βαθεῖα κι' ἀκύμαντη γύρω ἡ γαλήνη ἀπλώνει, τόσο ἀντηχοῦν κρυστάλλινοι γλυκοὺ σημάτων οἱ στόνι-
μά, τόσο λάμπει ἀστραφτερῇ ἡ ἀκτίνα, ὅταν προβάλλῃ, ὅσο πλακώνει ἡ καταχνιά κι' ἀστράφτει ἡ ἀνεμοζάλη.

ΙΙ

Φθάνει ἡ φουρτούνα ἀκράτητη κι' ἀξαφνικὴ ξεσπάζει, σέρνει βουνά τὰ σύννεφα καὶ μπάλες τὸ χαλάζι· κι' ἀφροκυλᾷ ἡ νεροσυρμὴ, ἀβάστακτη ἡ ἐκείνη, ποὺ εἶνε ἡ χαρὰ ἡ προτερυνὴ κι' ὁ ἥλιος καὶ ἡ γαλήνη;

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠ' ΤΗ ΣΤΡΑΤΩΝΑ

ΠΡΩΤΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἡ ἀλλαγὴ ἔγινε! Τὸ καφετί μου κου-
στουμάκι ὑπεχώρησε πρὸ τοῦ ἐπιβλητικοῦ
μεγαλείου τοῦ χακί· οἱ ἀρβύλες μὲ τὸ με-
τἀλλينو τακούνι τους, πονκάνουν ἐκεῖνον
ποὺ τῆς φορεῖ νὰ μοιάζει με κάτι πετα-
λωμένα τετράποδα, κατέλαβον ἐξ ἐρόδου
τὴ θέσι τῶν σκαρπινῶν μου· οἱ ἀπὸ μου-
σελίνα κάλτσες μου ὑπεκλίθησαν μετὰ δι-
ακριτικὴν τους λεπτότητα μπροστά στῆς
χοντροκάλτσες τοῦ στρατιώτη τὸ ἀγαπητό
μου ψαθάκι κατέβη ἐδαφιαίως μπρο-
στά στὸ πηλίκιο καὶ τοῦ παρεχώρησε μ'
εὐγένεια τὴ θέσι του· ἡ μεταξωτὴ του
κορδέλλα μὲ τὸ σκερτσόζικο φιδόγκο στὴ
μπάντα χαμογέλασε χαριτωμένα στὴ μπαμ-
πακερὴ κορδὼνα τοῦ ἀλλουνοῦ καὶ τελευ-
ταῖα ὁ ἴδιος ἐγὼ χαμογέλασα μὲ χάρι στὸν
τελευταῖον ἀγρόμιματο στρατιώτη, τὸν
χετσινὸ τσοπάνη, ἔφαγα μαζί του συσσί-
τιο, συζητήσαμε οἱ δυὸ ἐπὶ τῆς καταστά-
σεως, φιλοσοφήσαμε γιὰ τὴ ζωὴ, ἀστενεύ-
καμε, κοιμηθήκαμε στὸ ἴδιο κορεβράτι!..
Ἡ ἀλλαγὴ ἔγινε... Ἐτελείωσε...

...Καὶ ὅμως δὲν ἔγινε καμμία ἀλλαγὴ!...
Οἱ διάφοροι καλοθεληταὶ μου, ποὺ ἀπὸ
πρὶν μὲ συμβουλευε ν' ἀλλάξω τάχα
μαζί με τὸ κουστουμί μου καὶ τὸν ἐαυτό
μου, ν' ἀρπάζω κλειδωμένο στὸ συρτίρι
τοῦ γραφείου μου εἶτε σὲ κάποιο ράφι
τῆς βιβλιοθήκης μου μαζί με τὰ χαρτιά
μου καὶ μετὰ τὰ βιβλία μου, καὶ τὸν ἀτο-

μικὸ μου Ἐγωισμό καὶ νὰ προσπαθῶ
νὰ γίνω σχεδὸν κτήνος, γιὰ νὰ γίνω κα-
λὸς στρατιώτης, οἱ σοφοὶ αὐτοὶ συμβου-
λάτορες ἔπесαν τρομερὰ ἔξω!... 'Ω!.. πάρα
πολύ τρομερὰ!.. Ἡ ἐξωτερικὴ ἀλλαγὴ
δὲν εἶχε καμμία, ἀπολύτως καμμία σχέσι
μὲ τὴν ἐσωτερικὴ. Ἡ καινούργια ζωὴ
ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ μοῦ τὴν παραστή-
σουν κτηνώδη σχεδὸν καὶ πολὺ χαμηλό-
τερη ἀπὸ τὴν παλαιά, βροῖσκειται σὲ πάρα
πολύ ψηλότερο ἐπίπεδο· δὲν μοῦ χρειάστηκε
οὔτε στιγμή νὰ ἐγκαταλείψω τὸν ἐγωισμό
μου, ἀπεναντίας μὲκανε νὰ τὸν νοιώσω πε-
ρισσότερο! 'Όταν μπορῶ νὰ βγαίνω στὸ
δρόμο καὶ νὰ κάνω βίστες μ' ἕνα κου-
στούμι, πού, ὡς πολίτης, οὔτε νὰ τὸ ἀτε-
νίσω καταδεχόμενοι, μ' ἕνα καπέλλο, ποὺ
τὰ σκουτιάδια χαίρουνται πολλὰ καλλίτερα
του καὶ μ' ἕνα ζευγάρι παπούτσια μὲ σι-
δερένια τακούνια καὶ μὲ τρεῖς συστοιχίες
σιδερόπροκες στὴ σόλα, νοιώθω τόσο
ἐγωισμὸ, ποὺ δὲν τὸν ἐνοίωσα ποτὲ ὅταν
ἦμουν πολίτης, τὸν ἐγωισμό τῆς ἀξίας τοῦ
'Ατόμου καὶ οὐκ τῆς ἀξίας τῆς περιβολῆς.
'Ω!.. δὲν ἔγινε καμμία ἀλλαγὴ!..

Δὲν εἶνε καθόλου κτηνώδης ἡ ζωὴ τοῦ
στρατιώτη! Ἡ συμβίωσι μ' ἐκατὸ παλ-
ληκάριο, γεννημένα καὶ θρόματα τῶν βο-
νῶν τῆς Πατρίδας μας, ποὺ τὰ χαρακτη-
ρίζει μονάχα ἡ ἀνδοξία καὶ ἡ ἀφέλεια,
ποὺ ζήσανε τὰ εἰκοσι τους χρόνια στὰ
λαγκάδια φυλάγοντας τὰ πρόβατά τους
καὶ παίζοντας τὴν φλογέρα τους, μαζουὰ
ἀπ' τὴν ἀρρωστητικὴν σωματικὴν καὶ
ψυχικὴν κοινωνίαν τῶν πόλεων, ἡ συμ-
βίωσι αὐτὴ δὲν εἶνε καθόλου κτηνώδης.
Τὸ νὰ ζῆς μετὰ τὴν υγεία τοῦ σώματος καὶ
τοῦ πνεύματος εἶνε ἡ ἰδανικώτερη ζωὴ,
δηλαδή ἡ πιὸ φυσικὴ, γιὰ τὴν ἰδανικὴν εἶνε
μόνο τὸ φυσικόν. Τὸ νὰ κοιμᾷσαι στὸν ἴδιο
θάλαμο μ' ἐκατὸ λεβέντη, ποὺ τὸ μόνον
ἐλάττωμα εἶνε ὅτι δὲν ἔμαθαν «τὸν
ἥττονα λόγον κρείττον ποιεῖν», ἀλλὰ ποὺ
μποροῦν νὰ κρατήσουν σὲ μπάστα τους
ἕνα δολοκλήρο κανόνι γιὰ νὰ σὲ γλυτώσουν
μεθαῖριο ἀπὸ μιά Βουλγάρικη ἐπιδρομὴ,
εἶνε ὁ φυσιολογικώτερος, μοῦ φαίνεται,
ἕνους!

Γιὰ ὅλ' αὐτὰ θὰ συμβουλευῶ τοὺς με-
γαλειότερους ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μου, νὰ
πάνε στρατιώτες ὅταν μεθαῖριο τοὺς κα-
λέσῃ ἡ Πατρίδα μας, μὲ τὴν προκατάληψιν
ὅτι ὡς στρατιώτες θὰ περάσουν καλλίτερα
ἀπ' ὅτι περνοῦσαν ὡς πολῖτες καὶ πρὸ
πάντων νὰ μὴ δώσω ν καμμία ἀκρόασι
στῆς συμβουλῆς τῶν διαφόρων καλοθελη-
τῶν τῶν τῆς λέξι κακονχία ποὺ θὰ προ-
σπαθῶσιν νὰ τοὺς ὑποβάλουν, γιὰ νὰ

κάνουν τὸ σοφό, νὰ τὴ λογαριάσουν γιὰ
σαπούνόφουκα· ὁ στρατιώτης δὲν ὑποφέ-
ρει καμμία κακονχία, ἐκτός ἀν ὀνομάσωμε
ἐστὶ μιά ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς ἐπὶ καλλί-
τερο· ἀλλὰ τότε ἔπρεπε νὰ ὀνομάσωμε κα-
κονχία καὶ τὴν τύχη τοῦ ἀπένταρου ποὺ
κέρδισε τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ Λαχείου!..
(Χαλκίδα)

ΙΩΑΝΝΗΣ Χ. ΧΕΛΜΗΣ

Ο ΨΑΡΑΣ

Μὲ τὸ φεγγάρι σύντροφος
σὲ θάλασσ' ἀσημένια,
Γοργὰ ρίχνει τὰ δίχτυα του
χαροῦμενος ψαῖς,
'Ολόρθος μὲς' στὴ βάρκα του·
καὶ τὰ ψαρά του γένεια
τοῦ τάνεμιζι ἐδῶ καὶ 'κεῖ
τ' ἀγέρι τῆς νυχτὶς.

Κουράστηκε. Τὰ χέρια του,
τὰ σιδερένια χέρια
Μουδιάσανε κι' ὁ ἰδρωτὰς
τὸ πρόσωπό του βρέχει.

'Απάνωθ' του ὅμως γελοῦν
τ' ἀξένιστα τ' ἀστέρια,
Καὶ τῶνα τῶνα, παίζοντας,
γιὰ νὰ τὸ φτάσῃ τρέχει.
Στὸ βράχο 'κεῖ ἀπέναντι,
λουσμένο ἀπὸ τὸ κύμα,
Ποῦ ἄσειστος στὴ θάλασσα
δὲν σκιάζεται βορῆα,
Μὲ σύντροφον ἀχώριστο
τὸ κύμα—ἄλλο μῆμα—,
'Ανοιγοκλεῖ τὰ μάτια του
ὁ φάρος μυστικά.

'Ακόμη πιὸ χαρούμενος
τραβάει τὰ δίχτυα τώρα
Γοργὰ γοργὰ κι' ἡ θάλασσα
φλοισβίζοντας πηδᾷ
Μέσα στὴ βάρκα ἀφρόγεμη.
Καὶ νά! σὲ λίγη ὥρα
'Ἡ βάρκα ψάγια γιόμισε,
τ' ἄσπρη τοῦ ψαρά!

Χάρις

Πλησιάζει νὰ ἐξαντληθῇ:

Γρηγορίου Ξενοπούλου
6 ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

[Τὸ μυθιστόρημα τῆς Φωτεινῆς Σάντερ]

Τιμῆται δρ. 3 καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 3,50

Πᾶσα παραγγελία, διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιτα-
γῆς, ἀπ' εὐθείας: κ. Γρ. Ξενοπούλου, 38
δδὸς Εὐριπίδου, Ἀθῆνας.

ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ

'Απὸ μίαν ἐπιστολὴν τῆς Ναυτοπούλας τῆς
Αἰγνας:

«... Σοῦ στέλλω αὐτὸ τὸ γράμμα poste res-
tante καὶ σπεῖσε νὰ τὸ ζητήσῃς ἀπὸ τὸ ταχυ-
δρομεῖον.»

'Εστὼ ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς

Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλῆς ἔγραψε κάποτε εἰς
τὸ τέλος μιάς ἐπιστολῆς του:

«'Εάν δὲν λάβῃς τὴν παρούσάν μου, νὰ μὲ εἰ-
δοποιήσῃς ἀμέσως.»

'Εστὼ ἀπὸ τὸ Φιλελεύθερο Προσφυγάκι

Ὁ μικρὸς Κώστας, ἐνῶ βρέχει καὶ φυσᾷ,
ἀποχαίρετ' αὐτὴν μητέρα του, ὑποχρεωμένος νὰ
ταξιδεύσῃ.

—Καλὸ ταξίδι, παιδί μου, τοῦ εὐχεται ἐκείνη,
κι' ἡ Παναγία μαζί σου.

Καὶ ὁ μικρὸς Κώστας:

—Καλέ, τί λές! ταξιδεύει ἡ Παναγία μὲ
τέτοιον καιρὸν καὶ μετέτοιον καλιοδόχο;

'Εστὼ ἀπὸ τοῦ Μικροῦ Τζόκευ

—Τίνοι εἶσαι, μικρὸς;

—Τοῦ πατέρα μου.

—Καὶ ποῖος εἶνε ὁ πατέρας σου;

—Ὁ ἄνδρας τῆς μητέρας μου.

—Καὶ ποῖα εἶνε ἡ μητέρα σου;

—Ἡ γυναῖκα τοῦ πατέρα μου.

'Εστὼ ἀπὸ τὸ Κλέφτικο Βόλι

Ὁ Διδάσκαλος, —Τί λέγεται μυστήριον;

Ὁ Μαθητής. —Τὸ νὰ κλειδῶνῃ ἡ μαμά
τὸ γλυκὸ καὶ νὰ τὸ βρῇ σὴν φαγωμένο.

'Εστὼ ἀπὸ τῆς Χρυσῆς Καρδιάς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38, δδὸς Εὐριπίδου
τὴν 30ην Αὐγούστου 1916.

ΑΘΗΝΑΙΟΙ μου φίλοι, θαλάσσετε μεθαῖριο
σπίτι:—'Όσοι θαλάσσετε, μὴ ξεχάσετε νὰ μὲ
εἰδοποιήσῃτε ἀμέσως, διὰ νὰ μὴ σὰς στέλλω τὸ
φύλλο στὸ παλαιὸ καὶ χαλὴν ἡ ἀρχή. Προεῖπε
νὰ μοῦ στείλετε τὴν νέαν σας διεύθυνσιν καὶ 25
λεπτά διὰ τὴν νέαν ταίναν ποὺ θὰ σὰς τυπώσω.

Τὸ Αἰματομένο Ἐλφος μοῦ παραπονεῖται, ὅτι
ἐνέκρινε διὰ κάποιον ἄλλον τὸ ψευδώνυμον Αἰμο-
σταγὲς Ἐλφος ποὺ ὁμοιάζει ἐντελὸς μετὰ τὸ ἰκόν
του. Ἐχει δίκην· ἀλλὰ τὸ λάθος συνέβη διὰ τὸν
ἑξῆς λόγον. Τὸ ἰκόν του ψευδώνυμον, εἰς τὸν
ἀλφαριθμητικὸν μου κατάλογον, εἶνε Ματωμένο Ἐλ-
φος, διότι ἐστὶ, νομίζω, τὸ ἔγραψεν εἰς τὴν ἀρ-
χὴν καὶ ἐστὶ τοῦ ἐνεκρίθη. Ἐπομένως, ὅταν
ἔβλεπα εἰς τὸ Α, διὰ νὰ ἰδῶ ἂν εἶχε κανεὶς ἄλλος
τὸ ζητούμενον «Αἰμοσταγὲς», δὲν ἤυρα οὔτε τὸ
«Αἰματομένο», καὶ τὸ ἐνέκρινε. Ἐννοεῖται, ὅτι
δὲν μπορῶ νὰ τὰ θυμῶμαι ὅλα ἀπέξω. Παρα-
καλῶ λοιπὸν τὸν φίλον μου, ποῦ ἐπῆρε τελευ-
ταῖως τὸ ψευδώνυμον Αἰμοσταγὲς Ἐλφος, νὰ
διαλέξῃ κανὲν ἄλλο, διὰ νὰ μὴ γίνεταί σύγχυσις.

Ἡ νέα μου φίλη Κασσιάνδρα Μ. Τ., ποὺ
ἀπεράσισε νὰ μοῦ γράψῃ τὸ πρῶτό της γράμμα,
μοῦ διηγείται τὴν ἐξῆς χαριτωμένην σκηνήν.
Μίαν ἡμέραν ὁ διανομὸς τοῦ ταχυδρομείου τῆς
ἐπῆγε τὸ φυλλάδιόν μου. Καὶ ὅταν τὴν εἶδε νὰ τὸ
ἀρπάξῃ μὲ τόσην χαρὰν, ὁ ἄνθρωπος ἀπόρησε
καὶ τῆς εἶπε: «Μὰ ἐπιτέλους τί γράφει αὐτὸ τὸ
χαρτί, ποῦ σὲ ὅποιον σπῖτι καὶ ἂν τὸ πάγω, θὰ
ἰδῶ πάντα τὰ ἴδια τρεῖς μῆματα, τὰ ἴδια γέλια,
τὴν ἴδια χαρὰ!» Καὶ ἡ φίλη μου τοῦ ἀπήν-
τησεν: «'Α, αὐτὸ εἶνε ὁ θάνατος; γιὰ μὲς!»
Νὰ καὶ ἡ Βοσκοπούλα τῶν Ἀλπεων, τὰ ἴδια.
Κάποτε τὴν ρώτησε ὁ μπαμπᾶς τῆς, ποῖα ἡμέρα

τῆς ἑβδομάδος τῆς ἀρέσει καλλίτερα; Καὶ ἡ φίλη
μου τοῦ ἀπεκρίθη: «Ἡ ἡμέρα ποὺ μοῦ φέρνει ὁ
ταχυδρόμος, τὴν Διάπλαιν!»—Ναί, ἀλλὰ νὰ
μοῦ γράψῃ λίγο πιὸ συχνά...

Κι' ἐγὼ, Χάον, ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι ἔκαμε;
πολύ καλὰ ν' ἀκολουθῇς φιλολογίαν. Βλέπω
ὅτι ἐκεῖ εἶνε ἡ κλίσις σου, καὶ εἶμαι θεαταῖα,
ὅτι θὰ εἶσαι ἀπὸ τὰς «ἐξαίρεσεις». Τὰ λατινι-
κά δηλαδὴ δὲν θὰ σὲ κάμουν ν' ἀλλάξῃς τῆς ἰδέας
ποῦ ἔχεις τώρα. Ἀλλὰ καὶ στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ
θὰ ὁρῇ; πολλοὺς καθηγητὰς μὲ τῆς ἰδίας ἰδέας,
καὶ θακούσης ἀπ' αὐτοὺς μαθήματα ποὺ θὰ σ'
εὐχαρίστησιν πολύ.

Ἐχάρην πάρα πολύ, Καρναῖς, διὰ τὴν με-
γάλην σου ἐπίδοσιν εἰς τὴν Μουσικὴν. Φαίνεται
ὅτι ἔχεις τάλαντον, ποῦ πρέπει νὰ τὸ καλλιερ-
γήσῃς. Καὶ ἔχεις αἱ Συνθέσεις εἶνε πολὺ
σπάνιαι. Αἱ γυναῖκες ἐκτελοῦν καλὰ μουσικὴν,
ἀλλὰ δὲν δημιουργοῦν, καὶ σὺ θὰ εἶσαι φαίνον-
μενον. Ναί, ἀλλὰ διαγωνισμὸν μουσικῆς δὲν
σκοπεῖς νὰ κάμω. Διότι δὲν πιστεύω νὰ εἶνε
εἰς θέσιν νὰ λάβω μέρους ἀρετοῖ.

Συντεταγμένη Κορφατοπούλα, πολὺ μοῦ ἔ-
ρεσε τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔγραψες τῆς Παναγίας.
'Ε, δὲν πιστεύω τώρα νὰ μοῦ ξαναγράψῃς τὰ
Χριστούγεννα. Γράφε μοῦ συχνότερα καὶ μὴν
δλῆπῃς τὴν φίλην μας, ποῦ εἶχε νὰ φανῇ τόσο
καιρὸν,—διατί δὲν ξέρω.

Ὁ συνεργάτης μου Τέλλος Ἄγρας εὐχαρι-
στεῖ τὴν Ποιμενίδα τῆς Ἰσῆς διὰ τὰ καλὰ
τῆς λόγια, καθὼς καὶ ὅλοι; ὅσοι τὸν συνεχά-
ρισαν διὰ τὰ τελευταῖα τοῦ ἔργου.

Καὶ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς συμφωνεῖ
μὲ τὸ παρόπνον τοῦ Προσφυγῆος καὶ «συμπαρ-
πονεῖται», ὅτι οἱ γράφοντες Μ. Μυστικὰ πρέπει
νὰ προσέχουν νὰ καλλιγραφοῦν καὶ νὰ ὁρθογρά-
φουν. Διότι τί ὠφελεῖ νὰ εἶνε ἕνα τετράδιον καλ-
λιγραμμένο, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ μαργαρίτας;

Χρυσὴ Καρδιά, χαίρω ποῦ μὲ ξαναθυμήθηκες
καὶ δὲν θὰ ἤθελα νὰ μὲ ξαναθυμήσῃς... Τὸ
«Μωσαϊκόν» εἶνε πολὺ εὐχολον: Ἀπὸ καθὲ
λέξι τοῦ παίρνεις ἕνα γράμμα καὶ σχηματίζεις
τὴν ζητούμενην. Παραδειγματὸς χάριν: Ὁ
ΝαΘαναήλ, ὁ Ἰωάννης, ὁ Σίμων, ὁ Λουκᾶς
καὶ ὁ Πέτρος κάμουν ἄλλον ἕνα Ἀπόστολον.
'Ἡ λύσις εἶνε ΘΩΜΑΣ.

Ὁ φίλος Κ. Σαρ. μὲ πληροφορεῖ, ὅτι τὸ
ψευδώνυμον Τέλλος; Ἄγρας ἐδοξάσθη τὸ πρῶτον
ἀπὸ τὸν ἀθάνατον ἥρωα καὶ ἐννομαστὴν Σα-
ράντον Α. Ἀγαπῶν, ἐνῶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ
Παύλου Μελά ἦτο Μίχης Ζέλας. «Ταῦτα διὰ
νὰ γνωρίζουν ὅλοι ἀκριβῶς τὰ ὀνόματα, μὲ τὰ
ὅποια ἐδοξάσθησαν καὶ οἱ δύο ἥρωες καὶ ἐ-
νομαστὲς τῆς Μακεδονίας».

Ῥαῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ἀσθη τοῦ Βέγα, Κό-
ρη τοῦ Μοριά, Τσαλαβάνος, Χοιρὴ Ἀντίς,
Πλάτανος, Χίων τοῦ Μιχαήλου, Ναυτάκι
τῶν Σπετιῶν, Ἐγγλεζάνη, Ἰδιότροπος Σαν-
θούλα, Φιλτάτη Ἑλλάς καὶ Αἰμοσταγὲς Ἐλ-
φος.—Ἐξέτελεσα τὰς παραγγελίας των καὶ
τοὺς εὐχαρίστῶ ὅλους; διὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς:
«Ἀλφειά!».—«Ἄν θέλῃ ὁ Θεός...».—«Ὁ
Κολοκοτρώνης.».—«Ἡ Ἐπίδα.».—«Πληρωμένο
πού!».—«Θυμὸς πρόσκαιρος.».—«Τῆς Πανα-
γίας; τὸ θαῦμα.».—«Παρασημοφορημένος διὰ τί-
ποτε.».—«Ἡλθε πάλι ὁ καιρὸς.».—«Ἀνέκδοτον.»
—«Λένε.».—«Στὸ καλόν.».—«Μεσανύκτα ὅτ' ἔ-
γογῃ.».—«Στὸν Μακρὸν Ἰαλόν.».—«Ρεμβασμοί,
Εἰκόνες.».—«Ἡ πυρκαϊὰ τῆς Ἐλευθερίας.».—
«Ἀδελφε.».—«Παῖδι Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ
τοὺς ἑβδό. Διαγωνισμοὺς.»

Καί τῃς τῆς προηγουμένης Σελίδος:
«Συντροφίμα.».—«Ὁσιότατα, καὶ προπᾶν-
των τὸ VI. Ἀληθινὴ ποιήτρια ἡ Ἰδιότροπος.»
Τὰ συγχαρητήριά μου.—«Κομπάρδες.».—Νόστι-
μον, παρμένον ἐκ τοῦ φυσικοῦ, καλλιγραμμένον

ἀρετὰ.—«Τί μᾶς ψάλλει ἡ Νεότης;».—Ἀξιοση-
μείων διὰ τὴν φρόνα του. Τὸ τέλος μάλι-
στα.—«Σύγχροισις.» Κάποιοι στίχοι ἔχουν χα-
σμάδες. Τὸ σύνολον καλόν.—«Οἱ πρόσφυγες.»
Τὸ θέμα καλόν, τὸ γράμμα μέτριον.—«Ἡλιοθα-
σίλεμμα.» Κοινόν. Ἐχε τὴν ἀρετὴν τῆς συντο-
μίας. Καὶ κατὰ ἄλλο: Δὲν τὸν ἐδιόρθωσα παρὰ
ἕνα τόνον.—«Σκέψεις καὶ γνῶμαι» καὶ «Παι-
δικὸν Πνεῦμα» Τὰ συνήθεα συνήθη.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται.
ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1.
Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς
30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀ-
νήκουν εἰς ἀγόρευα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτια.

Νέα ψευδώνυμα: Διαβάτης, ἀ. (XII).
Μίρκα, κ. (ΦΠ). Πύρινη Μαριά, κ. (MX).
Δοξαζμένο Εἰκοσιένα, ἀ. (ΕΚ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλά-
ξουν: ἡ Λάρις τοῦ Βενιζέλου (0) μὲ Ἐλ-
λάδα τοῦ Βενιζέλου, Φιλελεύθερον Ἑλληνίδα,
'Ενδοξον Γαλλίαν, Ἰοῖδα, Ἀνθισμένην Βαμ-
βακίαν.—τὸ Παμπόνηρον Διαβολάκι (0) μὲ
Τρολλὸν Κεφαλλονίτην, Ραμφιδίαν τοῦ Μίστα,
Ἀύραν τοῦ Εὐξείνου, Ρεζεντᾶ, Λορελέϊ,
Φοῖξον, Ἀθήνην, Τροισίην, Κλεφτοπαρί-
τον, Ἰουκινίαν.—τὸ Γυνειωτάκι (0) μὲ
Πατοινὸν Βιομηχανόν, Γεωμυνοῦδα, Ἰτέ-
αν, Ζήτω ἡ Διάπλαιν, Τραγοῦδι τῆς Λευ-
τεριάς, Τροισίην.—ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀν-
θῶν (0) μὲ Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων,
Μυροῖνην, Τροπαιοῦχον Ἑλλάδα.—ἡ Κόρη
τοῦ Μοριά (0) μὲ Παμπόνηρον Διαβολάκι,
Δοξαζμένο Ρήρον, Ἀγίαν Σοφίαν, Φούλαν,
'Ενα Σαμιοτόπουλο, Ἐγγλεζάνη, Γυνειωτά-
κι, Νοσταλγίαν, Σανθὴν Πεταλούδαν.

Ἡ Διάπλαιν ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς:
Βοσκοπούλαν τοῦ Πηλίου (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον
σοῦ ἐνέκρινε καὶ σοῦ ἔστειλα χάρτην τῶν λύσεων)
Κόρη τοῦ Γαλιῶ (δὲν ἦταν τόσο ἐυμφορὰ καὶ
γι' αὐτὸ δὲν τὰ ἐδημοσίευσα). Κόμμα τῶν Φι-
λελευθέρων (διεδοξάσθη) Δ. Μαν. (δὲν ἀμφι-
εἶλω, ὅτι θὰ σὲ ὠφείλῃς ἡ ὥρα αὐτὴ ἐξοχῇ
χαριεπιστολὰ στὴν ἀδελφὴν σου). Μενεξεδόν
Μπουκετάκι (ἔστειλα) Ἀπόγονον τοῦ Καλα-
ρος (πολὺ καλὸ τὸ γραμματάκι σου· ναι, εἰμπο-
ρεῖται νὰ μοῦ

